

Per vergonya dels ciutadans, l'any 1931 no és possible a Coll-Blanc presentar a les eleccions una Candidatura Catalana que no es doni vergonya de dir-s'ho.

Bandera

...AL VENT DE FEM-LA EN SENYAL DE LLIBERTAT!

Any de neu, any de Déu.
Con més cru hagi estat l'hivern
més esplendorosa serà la primavera.

NICOLAU D'OLWER

Redacció i Administració:
COLL-BLANC, 47 - HOSPITALET

ANY II N.º 9
Coll-Blanc, 9 d'abril de 1931

Les eleccions de regidors

PARAULES DEL MOMENT

EL FRACÀS

Si, ha estat un fracàs. Un fracàs dolorosíssim, diuen que no s'ha pogut evitar, i precisament per això, perquè no s'ha pogut evitar ha estat un fracàs.

El nostre requeriment ha estat contestat amb aquestes paraules: — Si no hi ha ningú més, a qui volieu posar-hi?

Ningú més! Ells ho han dit, així deu ésser! N'hem restat fonament condolguis.

En les dues candidatures que es presenten pels nostres districtes de Coll-Blanc—no parlem de la del "Círculo Democràtico Federal"

ni la pseudo obrera-republicana, perquè de cap de les maneres representen un sector d'opinió—la de Coalició Republicana i l'Administrativa hi regiren homes que dies enllà, de trista recordança, col·laboraren amb un govern despòtic que confiscà tots els drets de ciutadania.

Ningú més!

A Coll-Blanc no hi ha ciutadans, a Coll-Blanc no hi ha homes dignes que puguin ésser presentats per a candidats a regidors. I hom presenta als homes dels quals es serva un record nefast i són escarnides la dignitat dels ciutadans i la dignitat de la ciutat.

Ningú més! Vet-aquí el fracàs. Un fracàs entrevist ja-abans de celebrar-se les eleccions, un fracàs per la barriada que no té prou ciutadans dignes—així ho han dit ells...—un fracàs irreparable.

No hi ha ningú més... I bé! Si no hi ha ningú amb prou mèrits contrets per ésser candidat a regidor, és necessari per això presentar a aquells que han estat presentats?

La tria feta, no deu considerar-se com una greu ofensa infosa a la dignitat dels ciutadans que tenen un nobilíssim concepte de l'administració i del republicanisme ben entès?

Els qui foren expulsats del Consistori per oposar-se a l'actuació malversadora dels pupins, tot i que tenen la taca que representa l'haver acceptat un càrrec en aquell Ajuntament, acceptació que vol dir solidarització amb l'ideari que ells ostentaven, van eixir-ne gloriósament i amb les mans netes, després d'haver acomplert un deure de dignitat i de ciutadania. És per això que són mereixedors de figurar entre els candidats.

Però aquells qui per segona vegada recaigueren en el gravíssim pecat, aquells qui tenen el front assenyalat per les seves campanyes a la U. P. i per la seva actuació del tot censurable, són mereixedors del blâme i del despreci de la multitud.

Hom ha intercedit per ells:

—Una faquesa...

No, això no, això mai! De flaqueses com la d'ells els republicans que ho són de convicció no en tenen! Els que així obren és que no tenen un ideal per defensar, són els eters oportunistes, els sers baixos, els qui s'arrosseguen per terra darrera del vencedor. Els homes que pretenen tenir una història idealista no sucumbeixen així com així. I si cauen, és que no tenen tal història!

Senyors de la candidatura administrativa: quina confiança voleu que el poble depositi en vosaltres si us acompanya un d'aquells que fruïren de les disbauxes, precisament administratives, comeses per aquella gent?

Reconeixem que tots, feta l'excepció, sou autoritzadíssims per presentar-vos en defensa de la sana administració de la ciutat. Però... quin és l'interès que us ha menat, als orientats de les dues candidatures, a deixar-hi lloc pels qui de cap manera poden figurar-hi?

És, potser, allò:—No hi ha ningú més?...

No, no és ben bé això.

Hi ha homes digníssims i ben indicats per regir la ciutat. Hom ha pensat en ells, però no han acceptat.

I el seu refús ha estat funest per l'honorabilitat de les Candidatures. I es fa un pacte electoral per impedir el triomf dels falsos demòcrates, dels falsos republicans que ahir adulaven al dictador, i entre els integrants de les candidatures que han pactat hi ha homes que dies enllà feien bracet amb els combatuts.

Vet-aquí el fracàs!

És de lamentar i ho lamentem sincerament!

Comunistes? Republicans? Pessetes!

REUNIÓ CLANDESTINA

Carretera de Coll-Blanc, núm..... La casa té tot l'aspecte d'una espanyolada vivent. Un rètol de curses de braus tancat en una gàbia. Reixes! Reixes! Reixes! Però reixes manses que, a la veu autoritària, s'ondulen voluptuosament. Altres són les reixes que mereixen els qui han entrat.

Baix, denarit, barret magnífic —journals robats—entra l'intel·lectual.

Pell gruixuda, galta vermella, nom raspós, entra el típic alcaide de barri de poble muntanyà. Té per única missió raspallar, raspallar, raspallar als qui governen, qualsevol que sigui llur color.

Nit grisa. Fang en el cel i en la terra.

Crac! Crac! Crac! Passa el vigilant, cànoner, conformat.

I mira els qui traspassen la llinda de la porta. I riu per sota el nas. I se li descongostonen les faccions des-sota els abrigitis que ningú cobreixen el rostre.

Tuf de carn de ruc. Escorxadors en la nit fangosa. I van passant les víctimes amb resignació. Entren a la reunió clandestina—escorxadors dissimulats de sentiments—. En entrar van disfressats. En passar la llinda es lleven la pell de vedella. I hom els contempla al natural.

Ordre del dia: Eleccions!

Conclusions de la reunió: No estar-se de res per pessetes!

Quan eixiran, alguns estels treuran el cap per contemplar-los. Xafardaria explicable. I a cuita corrents es posaran de nou la pell de vedella. Però apressuradament, no se la posaran del tot bé. I s'els endevena la punta de les orelles i la cua s'els arrossega pel fang.

Al vigilant—ironia de la nit—li vénen ganes de fer-los-hi un nus.

Resultat: D'ací a quatre dies s'anunciarà oficialment i fent parió a la del "Centro" (abans Círculo) Democràtico Federal", una candidatura oficialment Obrera Republicana, oficiosament Comunista, en veritat l'aliança d'un grapat de farsants.

Són les primeres quatre mil pessetes.

Fang, llot, podridura, misèria!

DIALEG EN LA NIT.

L'escena en entrar a la ciutat. Ran de terra, davant l'empleat dels arbitris. Els abanderats fixen els cartells grocs —por? no! alegria de canari— i passen els pseudo comunistes fixant cartells rojos —revolució? no! enrojolament de galtes, vergonya.

UN COMUNISTA (?): —Bona nit!

UN ABANDERAT: —Bon dia! La nit s'en va. Però els estels encara miren. I riuen.

UN ABANDERAT: —Porteu les pastetes molt grumollades.

UN COMUNISTA: —No les sabem fer.

Tant pastetes com són!

—De qui són aquests cartells?

—De la candidatura comunista.

—D'aquells que han cobrat dels matarrucs?

Dubte. Titubeig.

—També cobra BANDERA del clero.

Negació? No. Confirmació! *També cobra.* Així afirmen que heu cobrat vosaltres? No teniu ni el valor de negar-ho!

Fins els estels lluen indignats i els acúsen.

Ens han acusat falsament. BANDERA no cobra de ningú. No té tutel·les.

S'en van.

—Bon dia!

—Bona nit!

I la fosca els embolcalla.

I canten els grills.

Sota l'olivera olives...

Sota d'una closea, ocells!...

L'amor fixa cartels a la carretera de Sans.

MITING AL CARRER

Sota l'olivera olives...

—Això, allò, el de més ençà, el de més enllà, l'un, l'altre, vosaltres, nosaltres, jo, vos...

Eleccions!

I el candidat comunista s'esgargamella. I pretén ésser el fogós orador de multituds.

I intervé un pseud comunista:

—Prou, ciutadà! No fem míting abans d'hora.

Si no fós el perill imminent d'un possible triomf de les dues candidatures protegides i integrades en part pels popularment anomenats matarrucs, altra seria l'orientació que assenyalaríem avui. En aquests moments, i davant l'estat delicadíssim de les circumstàncies cal aconsellar serenitat. I l'aconsellem. De totes passades cal impedir el triomf dels matarrucs i els seus aliats. La llur victòria seria una vergonya per la ciutat. Per això diem: —Ciutadà! Tot i que en les Candidatures de Coalició Republicana i Administrativa hi figuren homes—pocs—d'història un xic borrosa, vota'ls! La teva abstenció o el teu vot en contra podria ocasionar el triomf d'una colla de farsants. Però, tot i votant-los, fes sentir la teva irada protesta envers els organitzadors de les Candidatures, per haver-los presentat. Que el teu vot no representi una aprovació, sinó una mesura de prudència i un signe de protesta alhora.

La dignitat de Coll-Blanc—d'Hospitalet—ho exigeix.

Josep JANÉS I OLIVÉ

P. del-la SAL

UN INTENT DE MITING

L'hora assenyalada per començar era a dos quarts de deu. Havien tocat ja ben bé les deu quan l'acte ha començat.

En escena hi havia els senyors Rueda, Raspall, Balanya i Aguilar, qui presidia.

El local era ben ple i es respirava una atmosfera trepidant.

S'ha alçat l'Aguilar amb un tapaboques al coll i ha començat la sessió.

Unes paraules que de cap de les maneres hem pogut entendre, perquè segurament li eixien velades per l'emoació. Unicament la paraula *sinceritat* s'ens ha fet comprensible.

—Això és el que volem, sinceritat—li responen des del públic.

El president ha fet visible el mal efecte que li produïen les paraules que l'han interromput. Quatre frases que no es poden oír i altra vegada l'interrupció:

—El que volem nosaltres és demanar la paraula i vetllar pel bé de la ciutat.

S'inicia la cridòria per part de la multitud:

—No volem més carn de ruc! Els rucs que ara volem seran els qui presideixen! Volem els diners que robes als empresonats! Que parli en Rueda, que volem riure!, etc.

El president s'indigna i diu al qui primer l'ha interromput, que és el nostre bon amic i col·laborador senyor Joan Sagarra:

—Però, vol dir que és el que pretenen vostès?

El sol és alt. Els ànims estan excitats. Tothom vé de l'acte imponent.

I s'acorrueu al voltant de l'orador comunista. I parlen, i comenten i riuen! I els és present la figura d'aquell Joan sense-vergonya del qual ha parlat Escudero.

L'orador improvisat anirà restant sol.

Al costat hi ha el quiosc de periòdics. Vesteix un davantal de premsa política de tots colors. Roba violada.

Passa l'abanderat.

Li diu l'orador comunista (?):

—A lluitar! Veïem si entre tots impedim el triomf dels matarrucs.

Respon l'abanderat:

—Impedirem el triomf dels matarrucs i el d'aquells qui d'ells han cobrat per ocasionar escissions, i fer-los esqueneta per eixir triomfants.

Rialles. L'Arc de Sant Martí desfila, l'un color darrera l'altre, pel rostre del fogós orador. Sorpresa? Indignació? Vergonya! Por!

—Doctor, potser serà bo que li donem una injecció.

Està groc i vermell i li fuig el ciment de les ungles.

Quan ell o els altres siguin regidors es venjaran de BANDERA.

Podem estar tranquils, doncs. D'ací que ho seran!

S'en va. Porta la bossa a la butxaca. No cerca, però, una alzina per fer el que feu Judes.

Tot li és contrari.

Quan Judes es penjà tempestejava. Avui fa un sol roent.

I a Coll-Blanc no hi ha alzines per poguer-s'hi penjar.

A Coll-Blanc només es penjen les butiferes i els permils.

—Volem dir-vos que abuseu de les paraules democràcia i federalisme i republicanisme, amb les quals preteuen enganyar als incauts.

—El que vostè tindria de fer és retirar-se!

El públic protesta i demana al senyor Sagarra que no s'en vagi i l'aplaudeixen amb gran entusiasme.

La cridòria s'accentua per moments. Tothom denuncia mals actes comesos pels matarrucs i companyia, i els demanen responsabilitats.

Hi ha un troteig de frases coents entre el president i el senyor Sagarra.

Un del públic diu que es retiraran quan parli el sindicalista Rueda, però serà per demostrar-li el despreci que li tenen i el fàstic que els fa.

Més frases coents, i finalment intervé Rueda amb ingenuïtat:

—Nosaltres, quan vostès celebraven mitings no els veníem pas a destorbar.

Respon el senyor Sagarra:

—Perquè no podíeu ni hi teníeu dret, car nosaltres prediquem la veritat i vosaltres esteu representant una farsa.

Noves frases coents. Finalment el senyor Sagarra diu:

—Ciudadans! Per dignitat, abandoneu aquest local!

I tothom desfila.

L'Aguilar aconsella calma i fa evolucionar voluptuosament els braços com demanant que no s'en vagin.

En Balanyà riu que riuràs. Creiem que, després de matar rucs, riure és l'única cosa que sap fer.

I el públic desfila. Un, dos, tres, tres mig es queden assentats encara. Són els adictes al Centre Democràtic Federal.

En vistes de l'èxit, hom pren el partit de cloure la sessió. Desapareixen els personatges per les laterals i cau el teló.

L'epíleg té lloc al carrer. La gencnació fa comentaris, i riu com en Balanyà.

Aguilar i Rueda surten furients i prenen a en Sagarra. El públic està indignat i crida:

—Rueda: volem els diners que robares als presos!

—Emporteu-vos la carraca dels matarrucs!

El pobre Ford he contempla tot amb sublim fredor i com qui sent ploure.

Es creuen paraules.

Uns quants inconscients es tiren damunt d'en Rueda i l'Aguilar i fan córrer les mans.

—Crec! Xec!

Sagarra intervé:

—Això no! Si hi torneu jo seré el primer de contestar-vos.

Té tota la raó. Allò que han fet aquests exaltats no és d'homes.

Es fa pública la invitació per assistir al miting republicà del districte III. Tothom s'en va.

S'ha acabat el miting.

I s'ha acabat com el rosari de l'Aurora.

Z. P.

Poble!

Aquests són els que t'emetzinaven amb carn de ruc!

Aquests són els que feien esqueneta al dictador!

Aquests són els que et negaven la llibertat!

Aquests són els que han escrit una de les pàgines més negres de la Història d'Espanya!

Aquests són els que renegaven del sant nom de Catalunya!

Aquests són els del "Círculo Democràtic Federal"!

I tu, Poble, per unes miserables pessetes els votaràs?

Al qui trobi la vergonya d'uns quants senyors afiliats a un cert "Círculo" que es presenten en candidatura a les eleccions de regidors se'l recompensarà amb una quantitat fabulosa.

Aconsellem, però, que no es molestin gaire en cercar-la perquè estem segurs que no la trobaran.

Els qui no n'han tingut mai...

Les Candidatures

CANDIDATURA DE LA "LLIGA REGIONALISTA"

DISTRICTE I

Francesc Marcé Codina.
Antoni Carbonell Albets.
Francesc Pastor Goyta.

DISTRICTE II

Cosme Miralles.
Antoni Oliveras Norta.
Marià Turull.

DISTRICTE III

Joan Salat Fosalba.
Josep Argente.
Josep Romagosa Pujol.
Just Oliveras Prats.

Candidatura Administrativa

Districte IV

Isidre Murà i Gomà
Propietari
Jaume Cunillera i Gil
Industrial

Districte V

Ramon Esteve Massip
Industrial
Francesc Soler Roigé
Industrial

Districte VI

Jaume Mayol i Mogas
Propietari

Els homes que amb un gest digne s'oposaren a les disbauses dictatorials s'han fet mereixedors del teu vot, ciutadà!

Candidatura coalició republicana

Miting de presentació de candidats

El passat dia 5, en el Cinema Reial s'hi celebrà, davant d'un públic entusiasta que l'empenava per complet, el miting de presentació dels únics candidats republicans.

Presidia el senyor Jordà.

LLORENÇ ESCUDERO

obri l'acte parlant en català com acostuma a fer-ho sempre, però davant l'invitació formulada per un —un, entengu's bé— dels assistents al miting prosseguí el seu parlament en espanyol.

Començà comentant unes fulles repartides profusament i que van signades per Juan Sin Pueblo i digué que si l'autor les hagués signat amb el pseudònim de Juan Sin Vergüenza tothom hauria sabut de qui es tractava, car l'ahudit autor es troba en el miting i, alhora, haurien estat coneguts els joanets sense vergonya que el volten.

Seguí comentant una altra fulla-manifest de la pseudo Candidatura Obrero-Republicana, dient que a l'esmentar els noms de Galan i García Hernández ja en el primer paràgraf del manifest és ofendre la seva memòria.

Aquests individus—segueix—que diuen com els exalta el fet que hi hagi companys d'ideal tancats en presons són els qui han pactat amb els matarrucs i, si veïessin gaires bitllets, no dubtarien amb les seves delacions a fer empresonar els companys i fins i tot, portar-los a la força.

Comenta la frase que diu que el proletariat té la necessitat d'intervenir en la política, però no de bracet amb el burgès, i diu que la República no és un partit de classe.

Diu que en el manifest hi ha una frase que diu: *El govern concia la nostra força*, i hi afegí: —Però també sap que pot comptar amb traïdors que anul·lin aquesta força.

Acaba el comentari dient que al re-

CANDIDATURA D'UNIO REPUBLICANA

DISTRICTE I

Posep Muntané Almirall, industrial
Jaume Farrés Massagué, obrer.
Salvador Gil Gil, industrial

DISTRICTE II

Modest Vila Roig, agricultor.
Pere Minoves Bach, industrial.
Isidre Moncunill Cinca, obrer.

DISTRICTE III

Esteve Campreciós Galtés (obrer),
Ramón Frontera Bosch (obrer),
Eusebi Font Segura (industrial),
Ramón Castelló Martínez (industrial).

Candidatura de Coalició Republicana

Districte IV

Llorenç Escudero i Lozano
Treballador
Joan Puig Gosa
Propietari
Carles Martí i Fedec
Metge

Districte V

Josep Jordà Polls
Propietari
Josep Bassas Puiggrós
Dependent
Antoni Calomarde Costa
Treballador

Districte VI

Joan Sagarra Cabré
Treballador
Francesc Llopart Anducàs
Industrial

Candidatura Obrera Republicana (D'acord amb els Matarucs)

Districte IV

Jesús Roca Dort
Comerciant
Josep Jaume Oliveres
Paleta
Josep González Moreno
Escrivent

Districte V

Juli Collado Peiró
Dependent
Miquel Perelló Pujol
Comerciant
Josep Prescolí Llach
Comerciant

Districte VI

Emili Blasco Marín
Comerciant
Pere Cosiachs Aguiló
Forner

Els qui es presenten en nom de Candidatura obrera republicana d'anunciaren comunistes. Han tingut por i només ho diuen oficiosament.

Per tant, no són comunistes.

També es diuen republicans. Però s'han separat d'un Centre Republicà, el republicanisme del qual ens consta, per l'únic motiu de poder-se presentar candidats.

No són, doncs, republicans.

En resum, doncs, què són?

Uns oportunistes, uns "vius" en el pitjor sentit de la paraula.

Digueu als pseudo-comunistes si és veritat que els matarrucs els han donat quatre mil pessetes per produir l'escissió i dividir les forces republicanes. No us ho negaran, no.

Parla de les candidatures: *Obrera Republicana* i *Demòcrata Federal*, i diu que aquests noms són la pell de vedella dessota la qual s'amaga la carn dels rucs.

Acaba saludant el poble en nom de la Joventut.

ANTONI CALOMARDE

és breu i concís. Diu que és individu d'acció i no de paraula, i que ell va a l'ajuntament a fer la revolució. Diu que no sap qui és més imbècil, el que comet els atropells o el qui els tolera. Diu que, per la seva actuació, està segur que del Consistori n'eixirà pel balcó. Acaba dient que si hi ha homes, cal escombrar d'una vegada la porqueria de la monarquia i del govern.

Es molt aplaudit.

JOAN SAGARRA

abrandat d'entusiasme, manifesta la pena que li produeix que els republicans vagin a les eleccions, que ell qualifica d'espectacle depriment, però la realitat s'imposa i cal anar-hi.

Diu que la seva més gran victòria a les eleccions serà poder telefonar a París—on resideix el Govern provisional de la República— que a Hospitalet hi ha un exèrcit d'homes contra la monarquia.

Manté el punt de vista que no es deu anar a l'ajuntament a fer administració i que han d'estar disciplinats al Govern provisional de la República, que és l'únic que han de creure.

Quan el rei— diu —trepitjà la Constitució, qui mana és el poble, i si el govern no respecta la constitució, el poble no deu respectar el govern.

Diu que ells no prometen als ciutadans plantar nous arbres, empedrar carrers ni instal·lar fanals, que el seu fi és assolir que l'ajuntament d'Hospitalet no reconegui el govern ni el rei.

No hem de regatejar esforços — diu —per acabar amb la raça borbònica.

Es condol que uns dissidents del Centre d'U. R. presentin una candidatura emparada pels matarrucs. Diu que no mereixen pas el respecte que mereixen els nobles, sinó el menyspreu per traïdors a la República i desobediència al Govern provisional.

Parla, també, de la candidatura federal (?) que presenten els d'en Rueda, i diu que cal vigilar el perill dels vots falsos.

Desemmascara en Rueda—vertader cas del ruc que s'amaga dessota una pell de vedella— llegint unes notes que publica la *Sol* i que en altre lloc reproduïm. La lectura del darrer paràgraf és coronada per denúncies i adjectius proferits pel públic (Se'l titlla de lladre, traïdor, covard, farsant, etc.)

Acaba dient que seria una vergonya pels ciutadans que en Rueda entrés al Consistori, i que encara seria més denigrant que per les pessetes dels matarrucs triomfessin els presumptes obreristes.

En aquest instant entren el doctor Aiguader i Miró i Ventós. Són rebuts amb una imponent ovació a peu dret, entre visques i demostracions d'entusiasme. El senyor Jordà cedeix la presidència al doctor Aiguader.

Parla el senyor

ERNEST VENTOS

Diu que aquests són moments de lluita decisiva. La data del 12 d'abril representa una consagració política. Vol dir si el poble espanyol està decidit a acabar d'una vegada amb el règim borbònic.

Parla del Partit on ell actua — l'Esquerra Republicana de Catalunya— i diu que ells no porten a l'ajuntament de Barcelona cap dels homes que foren expulsats per la hotsa del general Llossada i hi foren novament portats per un R. D.

Hi portem homes— diu —més cansats d'estar en presons que en ajuntaments.

Diu que avui tots els homes d'ideal són una mena de quinzenaires polítics, i afirma que l'extremisme

cord que fan de Layret i Seguí, assassinats, ca dir que no foren peis qui veuen la seva consciència per un grapat de centims.

Posa de feiteu la personalitat dels candidats, especialment de senyor Puig i Gosa, del qual diu que és un gran esperit democràtic tot i que no tuteix cap etiqueta exterior, i que si cal acceptar aquella dita que els tetsos s'assemblen a les olles, mai serà tan ben aplicada com al senyor Puig, el pare del qual, pel seu gran esperit republicà, es revoltà a Cartagena essent caporal de canó de la fragata Numància. Afegeix que el senyor Puig, pare, tenia sempre la bossa i el fusell disposats a servir la República, i que d'ací cal deduir que el senyor Puig té una gran essencia democràtica, que molts que es vanen de tenir-la voldrien posseir.

Diu que el cèlebre Oliveres, promotor de l'anomenada *Candidatura Obrera Republicana*—que no ha gosat anomenar-se *Comunista* com havia promès—no és més que un oportunista. Ho palesa el fet que vivint molt lluny de la nostra barriada vingui a actuar ací i no a Hospitalet, car allà és conegut de tothom.

Sosté que l'esmentada candidatura és mantinguda pel matarruc Balanyà i diu que quan es produí l'escissió el tal Oliveres—que té la pretensió d'esser el *Noi del Sucre d'Hospitalet*—manifestà que trobaria 4.000 pessetes fos on fos.

Acaba fent comentaris a aquesta candidatura i a la del *Círculo Democràtic Federal*, ambdues integrades per gent addicta als matarrucs.

A continuació parla el senyor

DR. MARTI FECED

que és rebut amb molts aplaudiments que ell agraeix i demana que s'aplaudeixi amb entusiasme al senyor Companys i al doctor Aiguader quan arribin.

Es molt breu. Diu que parla en nom de la Joventut d'Avantguarda Republicana, i que ells van al Consistori a fer política, a treure la monarquia que ens endogala. (*Molt bé. Aplaudiments.*)

Diu que, alhora, van a fer administració, car a ells els ha escollit el poble perquè són els seus amics, i que són precisament els amics del poble els indicats per administrar els interessos comunals.

RAMON FRONTERA

en representació del Centre d'U. R. del districte III, qui parla en espanyol i comença preparant el terreny pels qui després ho faran en català.

S'extén en consideracions sobre el republicanisme de certa gent i acaba exhortant els ciutadans que cooperin al triomf de la República, vo-

sempre ha triomfat. Triomfà ja Jesucrist de les viteses d'un imperi.

Acaba dient que aquests dies de lluita en què es gaudeix d'una certa llibertat—potser no durarà quinze dies—cal aprofitar-los, i aquesta és la raó per la qual el doctor Aiguader que el dia anterior assistia a tres mitings, avui tingui d'assistir a altres tants.

JAUME AIGUADER I MIRO

comença el seu parlament—brillantíssim—amb aquesta paraula:

—CATALANS!

Afirma que en aquestes eleccions tenim de desfogar tota la ràbia que tenim contra aquests reis que tantes vegades ens han ofès com a catalans i com a homes.

El rei—diu—en el Palau de la Generalitat es vanagloria d'ésser l'hereu de Felip V, aquell rei que cremà les llibertats de Catalunya, penjà els seus representants i fermà les ganivetes a les taules per tal que només servissin per tallar pa.

De Felip V a Alfons XIII hi ha una successió ininterrompuda.

Fa dos-cents anys que sofrim aquesta ràbia, i hem d'aprofitar aquests moments per desfogar-la. No volem reis: ni borbons ni de cap altra mena de casa.

Unes eleccions, a França, bastiren el cadafalc per a Lluís XVI, d'unes eleccions, nosaltres podem pujar, també, un rei al cadafalc.

Vosaltres, obrers, no l'heu coneguda mai la ciutadania; heu estat perseguits pistola en mà per pistolers assalariats del govern.

El poble deu condemnar els crims que cometeren uns generals que es diuen Martínez Anido i Arlegui. Cal votar contra els pistolers del Sindicat lliure i refermar l'adhesió envers els companys caiguts en tombar una cantonada.

El partit d'Esquerra Republicana de Catalunya que nosaltres representem, no solament propugna els ideals de la Catalunya lliure i de República, sinó també el sentiment obrerista. Mai cap partit polític s'ha fet ressò dels vostres sentiments de justícia. Heu sofert vergassades des de dalt, des del mig i des de baix. Nosaltres defensem aquest sentiment que dictarà les noves lleis del món.

Ahir, contemplant les barretines que lluïen els minyons que anaven pels carrers de la ciutat cantant les Caramelles, se'm feia present que aquestes barretines tan nostres, tan catalanes, tenen la mateixa figura i el mateix color que les gorres frígies dels revolucionaris francesos.

Com les quatre barres vermelles de la nostra Bandera de Catalunya que, pareu-hi compte!, cada dia van examplant-se més, i més s'enriqueixen les grogües.

Es aplaudit amb molt d'entusiasme i, seguidament, junt amb el senyor Ventós, se'n van en mig d'una ovació formidable.

Van a acomiadar-los varis membres de la candidatura de C. R. i el Director de BANDERA.

Restablert el silenci, parla el se-

DURAN I GUARDIA

de la "Unió Socialista de Catalunya". Comença dient que, quan el poble té un concepte de la civilitat, sap defensar els seus drets des del carrer, quan impera la incultura és quan són possibles els casos vergonyosos de dictadura.

Diu que aquestes eleccions són un episodi de la guerra civil que actualment té lloc a Espanya.

Defensa la llibertat de Catalunya i propugna l'estructuració de la federació de pobles hispànics.

Diu que primer acceptaria una dictadura roja que una de negra, com la que hem sofert a Espanya.

Acaba dient que tots els hospitalencs liberals deuen votar la Candidatura Republicana.

Com tots els oradors, fou molt aplaudit i subratllats alguns paràgrafs del parlament.

L'acte acabà molt ordenadament, com acostumen a acabar tots els actes polítics que no són organitzats per legionaris i Penyibéristes.

Zoilo PETIT

EL CACIQUISME A HOSPITALET

Avui, desaparegut el règim de censura que no ens hauria permès publicar-la, fem pública aquesta lletra que Llorenç Escudero envià al general Primo de Rivera i que li costà un procés.

És curiós de constatar que, mentre els que avui el combaten insidiosament, en aquell temps romanien boca-closos, Escudero, exemple de ciutadania, no mirava treves per vetllar els interessos de la ciutat.

A precés de l'autor la publiquem en espanyol, tal com fou escrita.

Carta abierta al Excmo. Sr. D. Miguel Primo de Rivera, Presidente del Consejo de Ministros.

Excmo. Sr.: Habéis dicho: LA JUSTICIA HA DE SER LA GARANTIA DEL DERECHO DE LOS HUMILDES.

También habéis dicho: PARA HACER UNA PATRIA GRANDE, DEBESE PROCURAR QUE LA JUSTICIA NO SE DOBLEGUE POR NADA NI POR NADIE.

Confianto, pues, en vuestras nobles palabras y por ser vos el firmante del "Manifiesto Programa del 13 de Septiembre" en el cual se prometía al "País y al Ejército" que: *el régimen de favor había terminado para dar paso al imperio de la Justicia e imponer a la vez el más absoluto respeto a la ley escrita.* Repito, pues, que fiando en vuestras palabras, espero alcanzar Justicia.

Hoy, día de la fecha, se cumplen tres años, que don Tomás Giménez Bernabé cometió la *vandálica* y punible fechoría con todas las agravantes del Código contra el ciudadano que suscribe, que, amparado en el "Real Decreto de 29 de Octubre de 1923", prestaba su colaboración, ejerciendo un derecho, denunciando *transgresiones y conculcaciones del Estatuto Municipal y malversación de fondos comunales, que cometía el Alcalde de Hospitalet*, siendo el resultado lógico de tan anárquica administración, un déficit considerable.

En verdad digo, Excmo. Ser., que al denunciar abusos, creía *hacer obra patriótica*, y estar a cubierto de ODIOS, DELACIONES Y DE REPRESALIAS, ya que me lo "GARANTIZABA" LA AUGUSTA FIRMA DEL REY, QUE DIOS GUARDE.

Pero el señor Alcalde de Hospitalet, por el "abuso" que hace de la autoridad, demuestra creer que con él no rezan las disposiciones Reales; y que está a cubierto de fiscalizaciones y de responsabilidades, llegando en su "endiosamiento" a figurarse que, por encima del Estatuto Municipal, Reales órdenes, debe prevalecer su *indiscutible arbitrariedad.*

Para que V. E. pueda juzgar y apreciar con meridiana claridad mis asertos en lo que atañe al respeto que creo yo que en todo y ante todo debe guardarse a la Augusta Firma; y del modo que lo guardó y lo entiende don Tomás Giménez Bernabé, copiaré íntegro el suelto publicado en el periódico de Barcelona "El Diluvio" en el que se denuncia a la autoridad gubernativa, la *condenable acción*, que según tengo dicho, hoy día de la fecha hace tres años, se cometió contra un ciudadano (el que suscribe) por el grave delito de haber "elevado" una serie de denuncias (en las cuales me ratifico y que no han tenido sanción) a las autoridades superiores.

Página 28, 28 de Junio de 1925, "El Diluvio":

EL PUEBLO DE HOSPITALET CLAMA JUSTICIA
Para el Gobernador

El viernes, día 19, a las doce menos cuarto, me dirigía a mi casa acompañado de dos amigos.

Junto al portal de mi domicilio dos individuos de autoridad me invitan a seguirles. Les sigo, y, por varias calles, llegamos al pasaje Costa, donde, frente a la casa señalada con el número 3, aguarda un automóvil, junto al cual se hallan dos señores, uno de los cuales viste traje negro y cubre su cabeza con sombrero flexible del mismo color.

El de negra indumentaria sube al auto y se coloca junto al chofer. Me obliga a subir el sujeto que acompaña al del traje negro y seguidamente lo efectúa él, como así también los dos que antes me habían invitado a seguirles.

El auto emprendió la marcha por la carretera de Coll-Blanch, en dirección a Esplugas.

A una orden del señor del traje negro el auto para. Desciende de él y ordena al chofer que apague los faros.

A otra orden suya descienden los otros tres individuos y el que esto firma.

El señor del traje negro se dirige a un camino separado de la carretera, donde la obscuridad es aterradora. Se me obliga a seguirle, y, ya internados en el solitario paraje, el señor del traje negro vomita una sarta de improperios contra mí, a la vez que las más graves amenazas si vuelvo a ocuparme de la buena administración de nuestro Ayuntamiento, conminándome con una gran paliza si por todo lo que falta de mes no abandono el pueblo de Hospitalet.

Y pregunto: Sigue rigiendo el real decreto de 29 de octubre de 1923, que da derecho a todos los ciudadanos a hacer uso de la palabra en las sesiones municipales para "explicar quejas y denuncias", *sin miedo a delaciones ni odios y mucho menos a represalias?* Pues si sigue en vigor puedo hacer uso del mismo para prestar mi humilde y honrado concurso a la labor que se ha impuesto el Directorio.

Espero, señor, que, depurados los hechos, se impondrá la sanción que tan bochornoso acto merece. El honrado pueblo de Hospitalet, sin distinción de clases, lo espera.

Señor gobernador, el señor del traje negro y sombrero flexible era don Tomás Giménez Bernabé, alcalde de Hospitalet de Llobregat.

LORENZO ESCUDERO LOZANO

Habéis apreciado el alcance de los hechos consumados, Excelentísimo Señor? Tengo la plena convicción de que a vuestra clarividencia no escapará que a la suma gravedad que encierra el hecho en sí, respecto al atropello al ciudadano, debe apreciarse el "gravísimo" delito de LESA DESOBEDIENCIA a la voluntad del Rey; pues así debe apreciarse el que un Alcalde, en pleno despoblado y PISTOLA EN MANO pretenda "privar" del derecho de hacer obra *patriótica* a un ciudadano, que el "mismo Rey, su soberano, le ha otorgado, asegurándole incluso con su *Real Firma*, que estaba exento por sus denuncias de ODIOS, DELACIONES Y DE REPRESALIAS.

Tengo un documento notarial, para probar hasta la evidencia que nuestro Alcalde cree que el *Estatuto Municipal* es "su" voluntad, y la administración su capricho.

Omitiré el detallar el sin fin de atropellos y transgresiones de la ley, que don Tomás Giménez lleva cometidos; pues la lista sería interminable; concretándome a la afirmación más rotunda que lo sucedido en Hospitalet, en caso de quedar en la impunidad basta para *deshonrar un régimen.*

Sé que corrió el albur de graves contingencias, pero lo doy todo por bien empleado en aras de la Justicia y la Moral administrativa; pues no ignoro, que el señor Alcalde cuenta con el apoyo de las *primeras autoridades* según él pregona, en público y privado, con impúdica jactancia. Repito que todo lo doy por bien empleado ante el deber de ciudadanía cumplido, y antes que mudo cómplice prefiero ser el blanco de las iras de los falsos patriotas.

Soy español, aragonés; y siento el noble ímpetu del primero, para defender las causas justas, y, la franca y digna testarudez del segundo, cuando sabe que la razón le asiste, y que lo que pide no es "favor", sino Justicia.

Yo también cuento con influencias, pero éstas radican en lo que "prometisteis" en el Manifiesto Programa dirigido al País y al Ejército, de que el régimen de favor había terminado.

En recientes declaraciones V. E. ha ratificado tal promesa diciendo:

"Lo que no queremos es que ese poder de las Uniones Patrióticas se manifieste en forma de caciquismo, de influencia arbitraria sino instaurar un régimen de libertad cristiana, humana, comprensiva, en el que todos, sea cualesquiera su condición social, tengan señalados *deberes ineludibles y derechos "firmemente" amparados en la ley.*

Fiando en estas palabras, que creo que en vos encarnan un principio "fijo de ética", peculiar en un gobernante amante de su Patria; este humilde ciudadano espera le será reconocido el *derecho firmemente amparado en la "ley"*, de alcanzar Justicia: ya que en cumplimiento del deber *ineludible*, ayer tuvo que entregar un hijo para ir a luchar por España, en tierras africanas y hoy se ve obligado nuevamente a entregar otro.

Una inspección "verdad" según la de una información pública, pondrá de relieve "tantas cosas" ocurridas en la administración del Ayuntamiento de Hospitalet que la intervención de los Tribunales de Justicia, no podría diferirse.

Debe entenderse, Excmo. Sr., que la tal información debería llevar a cabo sin la intervención del delegado gubernativo don Fernando Martí Vidal, ya que a este señor tal vez podrían alcanzarle por omisión, serias responsabilidades; y además, que este señor para desvirtuar la serie de graves denuncias que se han formulado por actos de mala administración cometidos, no ha reparado en valerse de la repugnante injuria.

Justicia, Excmo. Sr., es necesario que el pueblo de Hospitalet se convenza, que por encima de influencias y apoyos, en las alturas del poder, sólo prevalece lo que es *Justo*, lo que es de *Razón*; pues en tales regiones se sustenta el criterio cerrado de exigir los deberes y garantizar los derechos a todas las clases sociales.

De mis afirmaciones tengo pruebas irrefutables.

Dios guarde a V. E. muchos años.

Hospitalet, 19 de Junio de 1928.

LORENZO ESCUDERO LOZANO

Calle Progreso, 129, 1.º, 1.ª

—Durant molt temps vaig portar el cotxe d'un marquès.

—Ets xòfer?

—No; tramviarie.

ENRIC RUEDA

De la "Secció Regional" de la Soli del passat diumenge copiem aquesta nota per creure-la interessantíssima pels nostres concitadans:

UN CAS DE CINISME

Ens comuniquen que l'ex-sindicalista, ex-upetista i cínic Enric Rueda, es presenta candidat a regidor com a sindicalista o almenys amic dels treballadors.

És el nostre deure posar en conei-

xement de tots i especialment als obrers, els següents advertiments:

Primer.—La C. N. T. per ésser apolítica no manté cap relació amb ningú per a fins electorals.

Segon.—Enric Rueda, que estava encarregat per l'organització obrera de les trameses de subsidis al company Lleó Arnáez, aleshores en presidi, no tant sols deixava de portar a terme les trameses, sinó que es quedava el seu import íntegrament.

Tercer.—Enric Rueda, adulador protegit de la primera dictadura, ocupà càrrecs a l'Ajuntament i en un periòdic upetista de Sabadell.

Quart.—Enric Rueda, capataç d'unes obres de l'esmentat Ajuntament, robava als treballadors de la seva brigada, descomptant-los una quantitat diària dels jornals; o bé fent-los treballar tant sols cinc dies setmanals i guardant per ell l'import dels jornals del sisè.

I res més, de moment.

A això afegim nosaltres que Enric Rueda, quan estava empresonat a la Mola de Mahó, es portava amb els companys de faisó molt poc noble, cosa que en ell no és d'estranyar.

Mentre no tenia diners, feia fons comú amb els seus companys i els

diners de tots servien per proveir-los a tots de tabac, etc.

Però quan la seva muller començà a fer-li trameses de diners i de tabac s'allunyà de la comunitat constituïda i es negà fins i tot a oferir-los tabac del seu, amb tot i que els altres ni podien ja fumar, arribant a l'extrem de fumar a la nit, d'amagat i mentre els altres dormien per no tenir d'oferir-los tabac i per evitar que li prenguessin dels dits, com més d'una vegada li succedí.

Altíssim exemple de companyerisme. I avui, aquest home es diu demòcrata!

—Per una flaquesa vaig afiliar-me la U. P.—s'excusa un candidat republicà.

—De flaqueses com la vostra els homes d'ideal no en tenen — li diem nosaltres.

Ciudadà:

De les candidatures que es presenten pels districtes de Coll-Blanc vota l'"Administrativa" i la de "Coalició Republicana".

Lamenta que en elles hi figurin expupins i protesta'n.

GUIA DEL CIUTADA

Les millors marques, les millors indústries, els millors establiments anuncien en aquesta GUIA

BANDERA recomana als seus lectors les cases que hi anuncien

Si... prou...

Però...

Ningú com

LICORS

CAPELLADES

Carretera de Coll-Blanc
Xamrà Romanins

Abrics fets

Sastreria
L'ART

Sans, 59

Sabó EL SANITARI TENROJ guaireix i evita les malalties de la pell.

Reparació i instal·lació de Llums, Força i Timbres. — Especialitat en Radiotelefonía. — Abonament de motors, a preus mòdics.

DANIEL BONA
Electricista
Aliança, 27 La Torrassa
Per encàrrecs:
Comte de l'Asalt, 48 (Quíso) BARCELONA

MATALASSERIA
DE
Miquel Roger
Venda de Llans - Borres - Fulles de suro i Miraguano
Especialitat amb matalassos de luxe
Es passen llans per la màquina
Departament especial per al rentatge i desinfecció - Es fan edredons i es refan matalassos a domicili
Pujós, núm. 82 Coll-Blanc

GORRISTERIA
"La Ideal"
Josep M.ª Bassas
Corres de totes menes i a preus mòdics
Especialitat en les d'uniforme
Plaça Espanyola, 15. : : Coll-Blanc (Hospitalet)

Obradors de fusteria per tota mena de construccions
J. PONS
Coll-Blanc, 7
TELÈFON 31893
COLL-BLANC

Fusteria Mecànica
DE
Ignasi Benavent
Romanins, 4 • COLL-BLANC

MAGATZEMS
La Saldadora
Progrés, 43. - Coll-Blanc
Sastreria. - Robes fetes. - Gèneres de punt. - Camiseria. - Gorristeria i Perfumeria
PREUS SENSE COMPETENCIA
Central: Pl. Margall, 87 i Pareto, 2 HOSPITALET

FARMACIA ESTEVE
Centre d'específics, Ortopèdia i Herboristeria. — Despatx i servei bo amb tota pulcritud i economia,
Romanins, 80-Hospitalet - (La Torrassa)
TONICINA-KLERMAN
TONIC - APERITIU - RECONSTITUENT

Amb les convalescències gripals no té substituït. Augmenta la gana i facilita la digestió. Venda: Romanins 80 i centres d'específics.

Calcats 'L'Exposició'
Tingueu present aquest nom
Passatge Costa, 8
No oblideu aquesta adreça
Es ací on trobareu els millors calçats

Lloguer de
Auto-Cars
Gran Turisme

Restauració i reproducció del moble clàssic

Obradors:
Carretera de Coll-Blanc, 31.
(Final tramvia 53 i 55 i autobús H. T.)
HOSPITALET

Obradors de fusteria mecànica
(Els més antics de Coll-Blanc)

Salvador Vives
Successor de
Jaume Mayol
Occident, 12. - Telèfon 33,482
COLL-BLANC (HOSPITALET)

Serralleria artística
Especialitat en els treballs del ram de construcció.
Repujats i forja, Tall i soldadura autògena : :
PERE COMAS
Taller i Despatx: Avda. de Xile, 8110 Coll-Blanc
Sucursal: Progrés, 5, Gràcia - Telèfon 76877

Trajos a mida
Sastreria
L'Art
Sans, 59

Expressos per a excursions col·lectives D'inmillorables condicions per a poder admirar amb tota mena de comoditats les bel·leses de la natura

Contractes i informacions per a tota mena d'excursions

OLIVERAS, S. A.—Prat de la Ribera, 306
Telèfon 82 H - Hospitalet
RAMON ACERO.—Casanova, 34
Telèfon 34702 - Barcelona

RICARD LLUCH
Telèfon 34222

Exposicions:
Sala Paré (Petritxol, 5)
i en els Obradors els dies festius de 11 a 1
BARCELONA

La Reforma
Magatzems de compra i venda de desferres d'obres
Grans existències en fustes usades, portes i finestres, taulells, estanteries i demés efectes : :
Leandre Lucas
Romanins, 56 Tel. 35452 Coll-Blanc

Per altes i baixes de Contribució
CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET
Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

Els millors embutits els trobareu a la
Tocineria de
VICENTS BLASCO

Aliança, 34 (cantonada a Romanins)
Al mercat: Parada n.º 2 del carrer del Progrés : : : COLL-BLANC

Per tenir les vostres finques ben administrades
CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET
Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

Occident, 14
Vet-aquí una adreça que coneixen tots els bons gourmets, car és on hi ha instal·lada la Confiteria i Pastisseria

La Lionesa
Hi trobareu caramels, bombons, xocolates xampanyes i licors.

Per comprar o vendre finques
CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET
Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

EL PLATENSE
A. TERRÉ
RELOTGES DE TOTES MENES • ARTICLES D'OR I ARGENT • ARCADES I ANELLS • GRAN ASSORTIT EN BISUTERIA • ES FAN I S'ADOBEN JOIES
CARRER DE SANS, 133

OBRADORS GRAFICS FAVENCIA
Carrer de Provença, 140 - Barcelona

S. SOTO MECANICA
COMPOSICIO
Aribau, 133 TEL. 76307